

חקירה מיוחדת הפקולטה למדעי השחיתות

הצבאית חוקר מיוחד, הסמל קורנל זנד-קרן, כדי שייחקר בנסיבות התלונה. ואז, התרחש דבר מוזר.

ב-27 בינואר 1974, הופיעו בדירת הר-משרדים שברחוב האוניברסיטה 94, חי-חוקר הצבאי סמל קורנל זנדקרן; גדעון קדמן, שהיה מגוייס למילואים אך לבש בגדים אזרחיים; ואל-קנה מינסקי, לברש מדים של חיל-האוויר ודרגות סמל-ראשון.

גדעון קדמן ואלקנה מינסקי את סיבת חיפושם שערכו בניירותיו של דני ברמן. סיפר אלקנה מינסקי בעדות שמסר ב-מישטרה:

"עקב חשד זה התחלנו לחטט כי ארון שלהם (של ברמן ומינר) שמא נגלה עוד דברים חשובים. מתוך הארון הוצאנו מסמכים חשובים שונים שהיו חשובים בעינינו. את המסמכים האלה העברנו לידו הי-מישטרה הצבאית."

לכאורה היה זה מעשה של אזרחות ל-מופת. קדמן ומינסקי חשדו בברמן, ניסו לתהות על קנקנו וערכו חיפוש בניירותיו. הם גם התלוננו בפני השלטונות המוס-מכים. אולם הם לא הסתפקו בכך.

הדברים הנוספים שעשו בפרשה מעלים ספקות המורים ביותר לגבי טוהר כוונותיהם בפריצה ובחיפוש במגירותיו של ברמן.

ויתור על מניות

בתום "חקירה"

דעון ("גידיו") קדמן, כיום חוקר פרטי, הוא

כאשר התעוררו חשדותיו נגד ברמן פנה לממונים עליו ביחידת-המילואים שלו, סי-פר להם על מה שידע. הוא ביקש ממפקדיו

כשהחלים העדיף לעסוק בתחום של תיכ-גון והתקנת מערכות אלקטרו-אופטיות ו-מערכות ציוד מדעי-סיסקלי. בין השנים 67-1963 השתלם בארץ, באנגליה וב-ארצות-הברית בהידרוגרפיה, הנדסה אלק-טרואופטית וטכנולוגיה אודיוויזואלית. בי-השתלמויות אלה זכה בדרגה ותואר מדי-עייס-אנדסאיים שעדיין אינם מוכרים כתור-איים מדעיים בארץ, אבל יוקרתם במדינות-אחרות היא גבוהה ביותר.

תחילה עבד דני ברמן כאוקיאוגרף בחברה ישראלית כאחראי לעבודות סקר ומחקר. אחר-כך פתח לעצמו משרד עצ-מאי לתיכנון אלקטרו-אופטי ואקוסטי.

בתחום זה עבד במשך הזמן עם גורמים ממלכתיים שונים וביצע עבודות מדעיות מתחכמות, כולל עבודות עבור מערכת-הביטחון. מזמיני העבודות אצל ברמן מגדרי-רים אותו עד היום כ"גאון" המבצע עבודות מדעיות ברמה מדעית גבוהה ביותר.

ב-1971, בעקבות המלצה ממערכת-הביטחון ביצע דני עבודות תיכנון אקוס-טיות לאוניברסיטת תל-אביב. תוך כדי כך הגיע בקיץ של שנת 1972 גם לפקולטה לאמנויות של אוניברסיטת תל-אביב, כי-יעץ לבעיות אקוסטיות לאולפן הטלוויזיה, שהוקם בחוג לקולנוע של הפקולטה.

מאוחר יותר התבקש לשמש כיועץ-חוז של החוג, לענייני טכנולוגיה קולנועית ואקוסטיקה. במהלך עבודתו נתקל בפרישות מוזרות של הזמנת ציוד ואספקה לפקולטה והחזי להשיג ספקות, יחד עם מומחים אחרים, בכישוריהם של האנשים המנהלים אותה. ביוני 74' סיים את עבודתו באוניברסיטה. עם זאת המשיך לזי-עוק ככה הודמנות עד מעשים שלא ייעשו הנעשים בפקולטה לאי-מניות באוניברסיטת תל-אביב. הוא טען שיש בידו מיסמכים והזי-כחת למעשי שחיתות ונזקקות שי-נעשו בפקולטה.

כחצי שנה אחר-כך, בינואר 1974, איר-עה הפריצה וגניבת המיסמכים ממגירותיו.

הופעה בדרגות

רב-סרן

אותה תקופה נראה היה לדני ברמן שהחיפוש וההיטוט במגירותיו תיו נעשו באמת על רקע חקירה ביטחוני-גית. ואומנם נגד דני ברמן התנהלה חקירה ביטחונית בחודש ינואר 1974.

החברה הפרטית של דני ברמן, שהיתה משותפת לו ולשותפו מנחם מילר, מיבר-ההנדסים בע"מ, שכנה בדירת משרדים אותה חילק עם שתי חברות אחרות. האחת מהן היתה חברת איטלישקו, חברה לייבוא שהיתה שייכת לשני צעירים, משה חזן ואלקנה מינסקי.

בסוף 1973, אחרי היכרות במישרד, הצטרפו ברמן ומילר כשותפים לחברה איטלישקו ורכשו 25% ממניותיה. באותה תקופה חיזר על פתחה של איטלישקו טי-פוס בשם גדעון קדמן, שרצה להכנס כי-שותף בחברה. מכירת המניות לברמן ולי-מילר והסירוב להכניס גם אותו כשותף בחברה, גרמו לו אכזבה ותיסכול.

אולם לא לאורך ימים. כשהסתיימה מילחמת יום-הכיפורים גוייס דני ברמן, בתום הקרבות לשירות מילואים. גדעון קדמן, לעומת זאת, נשאר במשרד, כחברו הטוב של מינסקי, ובילה שם שעות רבות.

שבועות מיספר אחרי המלחמה, כתקופה שבין שיחרור משרות מילואים לגיוס מחדש, עשה דני ברמן את טעות חייו. יום אחד הוא הופיע בעיר כאשר הוא לבוש כמעיל צבאי שעל כתפתו מתנוי-ססות דרגות רבי-סרן. דרגתו הי-צבאית של דני ברמן היא רב"ט. בהופעתו זו בדרגות הרבי-סרן, נרי-אה דני ברמן הן בקאמפוס אוניבר-סיטת תל-אביב, והן בדירת המישי-רדים שם שכן מישרדו.

הופעתו זו עוררה את חשד שותפיו במשרד. הם ידעו מה היא דרגתו האמיתית. הופעתו בדרגות רבי-סרן, יחד עם העובדה שהם ראו במשרדו מעת לעת מיסמכים צבאיים מסוגים שאת מהותם כלל לא הבינו, עוררה בהם, כפי שטענו אחר-כך, חשד כי במחיצתם מסתובב מיגל מסוכן המתחזה לקצין בכיר של צה"ל.

זו היתה התואנה, בה הסבירו אחר כך

מינסקי

אלקנה מינסקי, שהיה שותפו של דני ברמן בחברת איטלישקו לייבוא, הפך אחר-כך לאחד מחוקריו ששיכנעו אותו לוותר על מניותיו בחברה. למינסקי לא היה ככל הנראה מושג על המטרה הנו-ספת של החיפוש והחקירה — מציאת חומר ומיסמכים עבור הפרופסור לור-

השלושה נכנסו לחדרו של ברמן, נטלו משם את ברמן ומילר לחקירה שנערכה בחדר השייך לחברת איטלישקו. מה שקרה במעמד החקירה נזטה בערי-פל ויש גירסות שונות ומנוגדות על-כך. מה שברור הוא שדני ברמן הופיע עד מוות עיניו חוקריו שהתירו בו האשמות המורות ביו-תר, ה"הסכירו" לו מה עתיד לקי-רות לו.

אין כי רישום בנתב או פרוטוקול קול על מהלך אותה "חקירה".

מייד אחרי סיום "החקירה" הסי-בימו דני ברמן ושותפו מנחם מילר דוותר על המניות שהיו להם בחבי-רת, "איטלישקו", בצורת חתימה על מכתב הדחת מניות, שנוסח טי-פוניתי בידי עורכי-הדין צבי טמיר.

אחרי החתימות התדדיות הודיעו מינסקי, זנדקרן וקדמן כי הם נוסעים למפקדת המישטרה הצבאית על מנת "לסגור את תיק החקירה נגד ברמן". מאחר שהגיעו למסקנה כי "הענין אינו רציני", הם אף "טלפנו" לקצין המישטרה הצבאית הי-בכיר שאול שאלתיאל, דיווחו לו על הי-חקירה ו"הודיעו" לו כי הם נוסעים אליו לשם טיפול בסגירת התיק.

אולם תיק החקירה נגד דני ברמן לא נסגר. כעבור שבועיים, ביום ה-11 בי-פברואר 1974 נעצל דני ברמן על ידי המישטרה לחקירה בקשר לתלונות שהוגי-שו נגדו על התחזות כרבי-סרן. הוא נלקח לתחנת מישטרה, שם נחקר בידי חוקר צבאי.

הידעיה על כך פורסמה למחרת בכל העיתונים. מה שזא פורסם בעיתונים היתה העובדה כי באותו יום עצמו, קיבל חוקרו של ברמן, גדעון קדמן, מן את המניות בחברת "איטלישי-קי" שהיו שייכות קודם לדני ברמן ולשותפו, ושעליהם נאלץ לוותר בי-תום "החקירתו" בידי קדמן, זנדקרן ומינסקי.

דירת הפריצה

זהו הבניין ברחוב האוניברסיטה 94 ברמת-אביב. החץ מצביע על הדירה בה שכנו משרדי חברות מיבר מהנדסים ואיטלישקו. בחודים מסומים זה לזה. הפריצה אירעה בחדרו של דני ברמן. לטענת דני ברמן היתה דלת משרדו נעולה ודלתות ארונות הברזל היו נעולות אף הן על-פי דרישת קצין-הביטחון שביקר מעת לעת במקום בשל עבודותיו הממלכתיות של ברמן.